

РЕШЕНИЕ

№ 848

гр. Бургас, 10.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ТОДОР Д. МИТЕВ

при участието на секретаря ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА
като разгледа докладваното от ТОДОР Д. МИТЕВ Административно
наказателно дело № 20222120200954 по описа за 2022 година

Производството е образувано по повод жалба на М. В. ЛЮБ., ЕГН: *****, адрес: *, съдебен адрес: гр. Бургас, *, срещу Наказателно постановление № 21-0769-000198/12.03.2021 г., издадено от Началник група към ОД на МВР Бургас, Сектор „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя, на основание чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

Жалбоподателят, чрез процесуален представител адв. С. С. от АК-Бургас, оспорва наказателното постановление, като излага възражения, че постановлението е материално незаконосъобразно, поради което моли да бъде отменено.

Административнонаказващият орган, надлежно призован, се представлява от юрк. Ж., която прави искане за потвърждаване на НП.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок за обжалване по чл. 59, ал.2 ЗАНН (НП е връчено на 23.02.2022 г., а жалбата е депозирана на 04.03.2022 г.), от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна, като съдът, след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол, намира за установено следното:

На 04.01.2021 г., около 13:45 часа, А.Т. и К.К. спрели за проверка жалбоподателя, който се движел с л.а. Ауди А3 с рег. № ** **** * в гр.Бургас, кв.Сарафово в посока от изхода на кръговото кръстовище. Те решили да извикат служител на сектор Пътна полиция, който да тества Л. за употреба на алкохол и наркотици. На място пристигнал Х. К.. Жалбоподателят направил тест за употреба на алкохол, който бил отрицателен. След като бил поканен да направи и тест за наркотици, той се поколебал, като заявил на К., че трябва да се консултира с адвоката си. След като Л. се обадил на адвоката си, Х. К. започнал да му пише акт за отказ, с придружаващите документи. След като приключил разговора, Л. заявил, че е съгласен да направи теста, но К. му заявил, че вече е изготвил акт за отказ и не може да го анулира. Свидетели на тези факти станали двамата полицейски служители –Т. и К., като К., разпитан

в с.з. заяви, че са имали противоречие с К.. След като бил съставен АУАН за нарушение на чл.174 ал.3 ЗДвП, К. иззел СУМПС на жалбоподателя и му свалил табелите от автомобила.

След това всички полицейски служители напуснали мястото, като до автомобила останали жалбоподателят и св. Л. Х., който пътувал заедно с него. Двамата се обадили на познат да дойде да премести автомобила, но няколко минути след проверката на място отново пристигнал Х. К.. К. заявил на жалбоподателя, че ще го ескортира до магазина му и му разпоредил да кара автомобила след него на аварийни светлини. К. управлявал служебния автомобил назад, в посока обратна на движението, с включени аварийни светлини, а жалбоподателят, също с включени аварийни светлини, го следвал, като предниците на автомобилите били една срещу друга. Навлизайки в кръговото кръстовище на кв.Сарафово, К. забелязал патрулния автомобил на Т. и К. (които отново били на входа на кв. Сарафово) и тръгнал в посока гр.Бургас. Жалбоподателят бил спрял отново за проверка, като Т. и К. констатирали, че управлява автомобил без СУМПС и без контролни табели, които по-рано били свалени при първата проверка. Впоследствие дошъл и св.А., пред когото Л. отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Бил издаден и връчен талон за изследване №0069985, като А. съставил АУАН № 976635/04.01.2021 г. за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, извършено около 16:30 часа.

АНО е възприел описаните фактически обстоятелства, като издал обжалваното постановление.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена с оглед събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства. Съдът намира, че следва да кредитира с доверие показанията на разпитаните по делото свидетели А., Х. и К., тъй като показанията им кореспондират помежду си, взаимно се допълват и са логични, липсват такива доказателства, които да поставят под съмнение тяхната истинност.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Посочени са нарушените материалноправни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано правилно.

Съставът обаче намира, че не се доказва извършване на нарушение.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП (в редакцията към датата на извършване на нарушението) предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2 000 лева. Съгласно § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП "водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. За да бъде законосъобразно ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя и да му бъдат наложени предвидените в чл. 174, ал.3 от ЗДвП наказания, следва да бъде установен отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване

употребата на алкохол/наркотични вещества или неизпълнение на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол/наркотични вещества в кръвта му. Основната цел да се запрети такова деяние е да липсва възможност водачите на МПС, чрез отказ да избягват контрола за наличие на алкохол/наркотици или упойващи вещества. Законодателят е преценил, че не следва да се стимулира такъв отказ и за това той е наказуем много по-строго, отколкото нарушението по чл. 174, ал.1 от ЗДвП.

Видно е, че за да е налице нарушение, е необходимо отказът да бъде направен от лице, имащо качеството „водач“. В случая съдът счита, че това качество само формално е налице, като всъщност Л. отново е управлявал автомобила си след разпореждане от страна на Х. К.. Иначе казано, Л. е осъществил управлението извън своята воля, което се потвърждава от обстоятелството, че преди повторното появяване на К., жалбоподателят и св. Х. са чакали друго лице, което да премести автомобила. Вярно е, че съгласно чл. 64, ал. 4 от ЗМВР разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му. Тази разпоредба обаче по-скоро създава право на гражданите да откажат да изпълнят разпореждане, а не задължение за това. Поради това и съставът намира, че след като Л. е управлявал автомобила преди втората проверка в изпълнение на разпореждане на полицейски служител, всъщност липсва признак от обективна страна на нарушението и поведението му е несъставомерно.

Дори и да се приеме, че са налице всички признаци от състава на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, съставът намира, че безспорно е налице хипотеза на чл. 28 от ЗАНН, който е приложим като по-благоприятен закон, към датата на извършване на нарушението, доколкото с чл. 189з от ЗДвП (ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) се постановява, че за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания. На първо място, още при първата проверка Л. се е съгласил да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, като става ясно, че актът, който му е бил съставен тогава всъщност е съставен без изобщо да има обективиран отказ. Както вече бе посочено, Л. е изчаквал друго лице да премести колата, преди повторното идване на Х. К., т.е. надлежно е спазвал задължението да не управлява МПС, след като СУМПС му е бил отнето. Накрая, както стана ясно, жалбоподателят отново се е качил да управлява автомобила след разпореждане от полицейски служител, който в един момент рязко е напуснал мястото. Налице са множество обстоятелства, които по мнение на съда водят до извод, че отказът на Л. да бъде тестван повторно в 16:30 часа е следствие на известен афект, свързан с поведението на полицейските служители по време на цялата ситуация, която е продължила повече от два часа. Съставът намира, че безспорно случаят разкрива по-ниска степен на обществена опасност от обичайното.

Изложеното и по отношение на приложението на чл. 28 от ЗАНН предпоставя отмяна на обжалваното постановление, като настоящият състав намира, че не следва да се прилага чл. 63, ал. 4 от ЗАНН в редакцията, която е в сила от 23.12.2021 г., която гласи, че когато съдът отмени постановлението поради маловажност, с решението предупреждава нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Това е така, тъй като макар да се касае за правомощие на съда, по същество с нормата са предвидени материалноправни последици за нарушителя. Предупреждението препятства възможността за повторна отмяна на постановление за същото нарушение, поради маловажност на случая (така или иначе както бе споменато, че е в сила чл. 189з от ЗДвП, но въпросът е принципен), за определен срок във времето, което е безспорно означава, че се засяга правния статус на лицето.

Съгласно чл.3 ал.1 от ЗАНН, за всяко административно нарушение се прилага

нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му, а според ал.2, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя.

Така изложеното, следва да бъде взето предвид от настоящата инстанция, предвид нормата на чл.3 ал.2 от ЗАНН, която предвижда императивно, че, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, да се прилага онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Константно съдебната практика приема, че по-благоприятен закон е този, който предвижда за нарушителя по-леки административно-наказателни последици. В настоящия случай, по-благоприятен закон е този преди промяната от 23.12.2021 г., тъй като към лицето няма да бъде отправено предупреждение, което при всички случаи ще има негативен ефект в правната сфера на лицето.

В този смисъл е и **Решение № 1049 от 10.06.2022 г. по к. адм. н. д. № 525 / 2022 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.**

С оглед изложеното, обжалваното постановление се явява необосновано и следва да бъде отменено.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0769-000198/12.03.2021 г., издадено от Началник група към ОД на МВР Бургас, Сектор „Пътна полиция“, с което на М. В. ЛЮБ., ЕГН: *****, адрес: *, на основание чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____